

Nova
maqueta

Nous
opinants

Nou
format

Nou
Temps

Ja al teu quiosc

Per fer-te
subscriber entra a
www.eltemps.cat
escriu-nos a
[subscripcions@
eltemps.cat](mailto:subscripcions@eltemps.cat)
o telefona al
902131025.

Us atendrem de
9.00 a 14.00 hores

Ja tenim aquí els Tejeiro

ELS ANTICS DUCS DE PALMA, QUE
ARA JA NO SÓN, VAREN CONVERTIR
ELS SEUS FILLS EN ASSALARIATS
D'UNA SOCIETAT QUE NINGÚ SAP A
QUÈ OBEÏA, COM NO FOS A UNA
CERTA VOLUNTAT DE LUCRE.

SEBASTIÀ
ALZAMORA
alzamoramartin@gmail.com

Com els germans Dalton als còmics de Lucky Luke, han aparegut el germans Tejeiro per animar el panorama polític i institucional del Regne d'Espanya. Al moment d'escriure aquestes ratlles, ens trobem que el jutge els ha hagut d'imposar que facin una mica de silenci, perquè el que estaven explicant era un pèl fort per a la sensibilitat dels patriotes constitucionals.

I és que, segons els germans Tejeiro, il·lustres desconeguts si més no fins aquesta setmana per a aquest ignorant articulista, resulta que de la missa no en sabem ni la meitat. Per exemple, resultaria que Iñaki Urdangarin i la infanta Cristina arrossegarien un llarg historial de societats mercantils que no es resumeix amb l'existència d'Aizon, sinó que tenia un altre precedent en una altra marca anomenada Namasté, que tenia com a socis els tres fills que aleshores col·leccionava la parella. El quart encara no, perquè havia comès el descuit de no haver nascut encara, a fi de participar en els negocis de la família. És una pe-

na, perquè últimament hi ha diversos estudis sobre les capacitats dels menors d'edat com a consellers executors.

Sempre segons els Tejeiro, el famós Institut Nóos era una societat amb un alt ànim de lucre, a l'inrevés de com es presentava públicament, i aquest ànim de lucre es veia a venir en les tracamanyes que s'havien empescat prèviament els fundadors del susdit Institut, Diego Torres, Iñaki Urdangarin i la infanta Cristina. Ara ells dos volen coincidir en una versió dels fets segons la qual tot el que varen fer va ser d'una transparència exemplar, mentre que la infanta, amb el seu propi consentiment, es presentaria com una tonta de solemnitat que no era capaç ni d'assabentar-se d'on procedien els diners que apareixien al seu compte corrent miraculosament i a raig fet. I això que feia anys que es guanyava la vida com a directiva d'una entitat bancària d'una certa importància. N'hi ha que no n'acaben d'aprendre mai, i ja se sap que, d'allà on n'hi ha, no en raja.

Total, que surten a escena els fabulosos germans Tejeiro i es carreguen sense contemplacions aquesta versió dels fets. Segons ells, hi havia tant d'afany de lucre que fins i tot les criatures innocents i menors formaven part d'entramats societaris més que dubtosos. Està bé saber-ho, però ens queden alguns interrogants. Per exemple, amb els anys hem après que la família real espanyola no és exactament una família domèstica com la seva o la meua, sinó que també és una institució suposadament sotmesa a intervenció i control fiscal. És a dir, que aquesta mena de coses que expliquen els germans Tejeiro no haurien d'haver succeït mai. I també ens preguntem on ha anat a parar el patriarca de la nissaga, un tal rei Joan Carles de qui fa temps que no sabem res, tret que posseeix una fortuna personal de més de dos mil milions d'euros que ningú sap exactament d'on han sortit. Pot ser que ens ho expliquin els germans Tejeiro, si se'ls permet tornar a parlar.

Escriptor